

• חוק השבת אבידה, תשל"ג-1973 •

1. בחוק זה – הנדרות
- “אבידה” – מיטלטלין שאבדו לבעליהם, או שבנסיבות הענין יש להניח שיצאו משליטתם; “בעל”, לגבי אבידה – לרבות מי שזכאי להחזיק בה.
2. (א) המוצא אבידה ונוטלה (להלן – המוצא) חייב להשיבה לבעלה או להודיע עליה בהקדם למשטרה, זולת אם בנסיבות הענין יש להניח שבעל האבידה התייאש ממנה מחמת מיעוט שוויה.
- (ב) הודיע המוצא למשטרה, רשאי הוא למסור לה את האבידה והוא חייב לעשות כן אם היא דרשה זאת ממנו.
3. המוצא אבידה ברשותו של אדם אחר חייב להודיע עליה לבעל הרשות ולמסרה לו לפי דרישתו; קיבל בעל הרשות את האבידה לידו, יראו אותו כמוצא.
4. (א) קיים המוצא הוראות סעיף 2 ולא נתגלה בעל האבידה תוך ארבעה חדשים, יראו כאילו התייאש ממנה והמוצא יהיה לבעל האבידה; התקופה האמורה תחיל מהיום שהודיע למשטרה על האבידה, ואם לא היה עליו להודיע כאמור בסעיף 2 (א) – מיום מציאתה.
- (ב) לא קיים המוצא הוראות סעיף 2 ולא נתגלה בעל האבידה תוך ארבעה חדשים לאחר שנודע למשטרה על מציאת האבידה, יראו כאילו התייאש ממנה והמדינה תהיה לבעלת האבידה; והוא הדין אם המוצא מסר את האבידה למשטרה והיה לבעלה לפי סעיף קטן (א) אך לא דרש אותה תוך חדשיים לאחר שהיה לבעל כאמור.
- (ג) שר המשטרה רשאי, בהתייעצות עם שר המשפטים, לקבוע בתקנות שעל אבידות יקרות ערך, או שניתן להניח שהן בעלות ערך רגשי מיוחד לבעליהן, ועל סוגים מיוחדים אחרים של אבידות, לא יחולו הוראות סעיף זה או שיחולו בהארכת התקופות האמורות בו או בשינויים אחרים שנקבעו בתקנות.
5. זכה המוצא או המדינה באבידה לפי סעיף 4, זכאי בעלה הקודם, תוך שנה לאחר הזכיה, לפדותה מהזוכה, או ממי שרכש אותה מן הזוכה שלא בתמורה, בתשלום שוויה בזמן הפדיון, זולת אם חל בה שינוי של ממש.
6. (א) אבידה שהיא נכס שעלול להתקלקל או לאבד שיעור ניכר משווי, או שהוצאות שמירתו אינן סבירות לעומת שווי, או אבידה שהיא בעל חיים, רשאי המוצא למכרה בדרך סבירה, וכן רשאית לעשות המשטרה, אם האבידה נמסרה לה.
- (ב) המוצא לא ימכור את האבידה כאמור אלא לאחר שהודיע על כך למשטרה זמן סביר מראש והמשטרה לא דרשה למסור לה את האבידה.
- (ג) נמכרה האבידה, יבוא, לענין חוק זה, הפדיון במקומה.

• נתקבל בכנסת ביום כ"ז בסיון תשל"ג (27 ביוני 1973); הצעת החוק ודברי הסבר שרסמו בה"ח 930, תשל"א, עמ' 165.

7. (א) נכס שהופקד או הושאר במוסד שבו מתאכסנים, מאושפזים או מבקרים בני אדם, או במקום כיוצא באלה, ולא נדרש תוך חרשיים מהיום שהושאר או מתום תקופת ההפקדה, יראהו כאבידה ואת בעל המוסד או המקום – כמוצא.
(ב) הוראות סעיף קטן (א) אין בהן כדי לגרוע מתנאי הפקדה.
8. מיטלטלין של אדם שעקבותיו נעלמו, או סנפטר ויורשיו אינם ידועים, והאפוטרופוס הכללי או אדם אחר המוסמך לכך לא קיבלם לידו, יחולו עליהם סעיפים 2 ו-6 בשינויים המחוייבים.
9. מי שאינו מקיים את המוטל עליו לפי חוק זה, דינו – מאסר ששה חדשים או קנס 2,000 לירות.
10. שר המשטרה רשאי, בהסכמת שר הפנים, לאצול את תפקידי המשטרה וסמכויותיה לפי חוק זה לרשות מקומית שהסכימה לכך; אצילה זו יכול שתהיה מוגבלת או מותנית.
11. שר המשטרה ממונה על ביצוע חוק זה והוא רשאי, בהתייעצות עם שר המשפטים, להתקין תקנות בכל הנוגע לביצועו, ובין השאר לקבוע בהן –
- (1) מה יעשו המשטרה או הרשות המקומית באבידות שנמסרו להם;
 - (2) מה ייעשה באבידה שהמדינה היתה לבעלה ובפדיון ממכירתה;
 - (3) מה ייעשה בסוגי אבידות שהוראות סעיף 4 (א) ו-(ב) אינן חלות עליהם;
 - (4) מה ייעשה בנכסים האמורים בסעיף 8.
12. הוראות חוק זה יחולו כשאין בחוק אחר הוראות מיוחדות לענין הנדון.
13. בטלים –
- (1) סעיף 770 למגילה;
 - (2) סעיף 94 (6) לפקודת המשטרה [נוסח חדש], תשל"א–1971.
14. תחילתו של חוק זה ביום ג' באלול תשל"ג (31 באוגוסט 1973).

שלמה הלל
שר המשטרה

גולדה מאיר
ראש הממשלה

אפרים קציר
נשיא המדינה

1 דיני מדינת ישראל, נוסח חדש 17, עמ' 390.